

Vlajka vítězů

Autor: Andrej Mitrofanov

Navzdory tomu, že ruská **zvláštní vojenská operace** (SVO) na demilitarizaci a denacifikaci Ukrajiny běží, v poslední době jsou v mediálním prostoru cítit určité „vibrace“.

Na jedné straně ozbrojené síly Ruské federace postupně posouvají linii bojového kontaktu a okusují z Ukrajiny kilometr po kilometru, letecké pumy s jednotným plánováním a korekčními moduly ničí blízké týlové oblasti nepřítele a vysoce přesné zbraně dlouhého doletu systematicky vyřazují nepřátelskou infrastrukturu, výrobní zařízení, muniční sklady, vybavení a ničí koncentraci živé síly nepřítele. Zároveň má nepřítel i své vlastní „peremogy“. Nepřátelské telegramové kanály tvrdí, že ofenzívu provádí ruské ozbrojené síly za cenu obrovských ztrát, ukrajinský vojensko-technologický komplex pravidelně útočí na ruský týl včetně infrastrukturních zařízení, západní země předávají Ukrajině stále výkonnější a účinnější modely zbraní a vojenské techniky. Další „červená linie“ již byla překročena a **stíhačky F-16** již byly převedeny na Ukrajinu. Potenciálně by SVO v tomto formátu mohla trvat řadu let. Někteří hovoří o pěti letech nutných k úplné porážce Ukrajiny, jiní věří, že Rusko bude schopno dojít do Kyjeva za dva roky.

Otázkou je, zda jsou skuteční aktéři tohoto konfliktu spokojeni se současným stavem, s možnými termíny ukončení SVO a hlavně s perspektivou úplného vojenského vítězství Ruska nad Ukrajinou?

Z této otázky vyplývá mnoho dalších, například jaký je postoj Ruska k mírovým jednáním? Má Ukrajina nějakou možnost ovlivnit situaci? Za jakých podmínek lze zastavit nepřátelské akce mezi Ruskem, Ukrajinou a západními zeměmi, které ji kryjí? K čemu by to mohlo vést v dlouhodobém horizontu?

Kdo z konfliktu získá?

Není žádným tajemstvím, že hlavním vítězem konfliktu na Ukrajině se jeví Spojené státy americké, které díky němu dokázaly zasadit úder těžkému a high-tech průmyslu evropských zemí a přinutit korporace přesunout své podnikání na americký kontinent. Stalo se tak z velké části prostřednictvím energetických zdrojů. Dodávkami drahého amerického břidlicového plynu Spojené státy nahrazují evropským zemím ztrátu levného ruského plynu, čímž značně oslabují ekonomiky zemí Evropské unie a americké podniky na tom dobře vydělávají. Americký vojensko-průmyslový komplex přitom vydělává obrovské peníze na dodávkách amerických zbraní na Ukrajinu. Zde je třeba počítat nejen s přímými dodávkami, ale také s dodávkami zbraní z USA do jiných zemí výměnou za přesun jejich stávajících zbraní (především sovětských) na Ukrajinu.

Ukrajina, zadlužená až po uši, zůstane navždy v ekonomickém otroctví Spojených států. Po válce připadne veškerý její obchodovatelný majetek vládci.

A zde nastává problém – Spojené státy budou moci získat, co chtějí, pouze pokud Ukrajina vyhraje, nebo alespoň zcela neprohraje – neboť co můžete požadovat od neexistujícího státu?

Všechny karty bere vítěz – Rusko, a to i ve formě reparací, i jeho spojenci – Čína, Severní Korea, Irán a další. I kdyby Ukrajina zůstala subjektem mezinárodního práva, nová vláda může klidně odmítnout uznat dluhy „bývalé Ukrajiny“ a zároveň mohou být zrušeny výsledky privatizace, prodeje podniků a území atd.

Vzniká tak rozpor mezi podniky amerického vojensko-průmyslového komplexu, které chtějí i nadále udržovat nadměrné zisky z dodávek zbraní, a nadnárodními korporacemi, ochotnými či neochotnými „věřiteli“ Ukrajiny, kteří získali nějaká výrobní zařízení, nemovitosti nebo pozemky a investovali finanční prostředky. Ani jeden, ani druhý nechtějí přijít o peníze, takže ve Spojených státech vzniká celkem podstatný vnitřní konflikt, na kterém se rýsují americké prezidentské volby.

Na rozcestí

Poté, co se „ospalý Joe“ rozhodl odmítnout další účast v natáčení komediálního seriálu „prezidentské volby v USA“, vylezl na scénu zasloužilý showman, specialista na bankroty,

oběť pokusu o atentát (Amerika je v nebezpečí!) – **Donald Trump**, který ve svém stylu slíbil „rozseknout gordický uzel“ a ukončit válku, pomocí hrozeb a síly přinutit Rusko a Ukrajinu usednout k jednacímu stolu.

Role prezidenta USA samozřejmě není tak důležitá. Jeho pravomoci jsou do značné míry omezeny americkým Kongresem a soudním systémem, ale přesto může udávat určitý směr, zejména pokud dojde ke konsensu s politickou elitou USA nebo alespoň s její částí. Je možné, že jakýsi konsensus ohledně Ukrajiny se ve Spojených státech již vytvořil. Alespoň tuto variantu lze na základě chování ukrajinských politiků předpokládat. Výše jsme položili otázku: Má Ukrajina nějakou možnost ovlivnit situaci?

Zde může být jediná odpověď. Ukrajina je tak závislá na Spojených státech, že ve skutečnosti již není předmětem mezinárodního práva. Všechna „náhlá gesta“ ukrajinských politiků lze provádět pouze se svolením vládců.

A hle, v poslední době se tedy na Ukrajině začíná stále častěji a častěji mluvit o míru a vyjednávání s Ruskem, přestože si dříve taková jednání zakazovali, a tyto „myšlenky“ nevyslovuje nikdo jiný než loutkový ukrajinský prezident Zelenskij.

Ukrajina dospěla do bodu, kdy lze opustit i návrat území k hranicím z roku 1991. Ukazuje se, jak říká prezident Zelenskij, že existuje cesta ven – referendum, tedy že „lidé se tak rozhodli“. Lze se dokonce vzdát Krymu, pokud je to nutné, zejména proto, že řada západních analytiků je přesvědčena, že Ukrajina v žádném případě nemá šanci Krym vojensky získat zpět. Předem se připravují výmluvy, hledají se zdůvodnění pro porážku Ukrajiny. Za vše mohou „polovičatá opatření“. Byly zavedeny špatné sankce, byly dodány špatné zbraně, bylo jich příliš málo, přišly příliš pozdě, na špatném místě a špatným způsobem, prostě „to není moje chyba“.

Proč se to všechno děje teď?

Blíží se podzimní rasputica, kdy se rozsáhlé útočné operace stanou krajně obtížnými, pokud to vůbec bude možné, takže nemůžeme očekávat hluboké průlomy ze strany ruských ozbrojených sil.

Pokud jde o úderů prováděné hluboko do nepřátelského území, včetně úderů proti infrastruktuře, zde má nepřítel dokonce určité úspěchy. Ve skutečnosti jsme již dříve hovořili o tom, že se tak stane, v článku **Intenzita útoků ukrajinských řízených střel a kamikadze UAV se bude jen zvyšovat**. Alespoň podle zveřejněných údajů, počet ukrajinských kamikadze dronů dlouhého doletu (UAV) útočících na ruské území někdy již překračuje počet ruských kamikadze UAV použitých proti ukrajinským cílům. Ozbrojené síly Ukrajiny jsou stále výrazně slabší než ruské ozbrojené síly, pokud jde o počet použitých střel s plochou dráhou letu a operačně-taktických raket, ale tato mezera se postupně zaplňuje díky dodávkám ze strany zemí Západu.

Jinými slovy, pro rychlý pád Ukrajiny nejsou žádné předpoklady. Stagnace ukrajinského režimu může pokračovat řadu let, přesto se stále více mluví o míru.

Situaci samozřejmě ovlivňuje datum amerických voleb.

Je také možné, že o nic menší, nebo dokonce větší vliv na průběh rusko-ukrajinského konfliktu nebude mít zákulisní boj mezi americkými nadnárodními korporacemi a americkým vojensko-průmyslovým komplexem, ale boj o sídlo prezidenta USA mezi Republikánskou a Demokratickou stranou. Donald Trump označil brzký konec války na Ukrajině za jedno ze svých hlavních volebních hesel. Pokud válka skončí za současného prezidenta Bidena, pak Demokratická strana vyrvé Trumpovi jeden z jeho volebních trumfů.

Protiofenzíva

*Jak mohou souviset **mírová jednání** a údajná ukrajinská protiofenzíva, o které se také pravidelně objevují informace?*

Předpokládáme, že ukrajinské ozbrojené síly mohou soustředit určité množství živé síly a techniky, a provedou protiofenzívu v některé oblasti linie dotyku za podpory stávajících dělostřeleckých systémů HIMARS, včetně OTR, a také nově dodaných letadel F-16.

Protiofenzíva není pro Ukrajinu a její majitele nezbytná proto, že by zvítězila, ale proto, aby si vyjednala lepší podmínky při jednání, tedy aby Rusko bylo vstřícnější.

Vzhledem k rovnováze sil bude Ukrajina skutečně muset hrát vabank, protože vytvoření úderné pěsti k protiofenzívě by mohlo oslabit jiné oblasti linie dotyku. Pokud by Ruské ozbrojené síly rozdrtily jednotky určené k protiofenzívě, může fronta zkolabovat v několika oblastech linie dotyku najednou, v důsledku čehož se může pozice Ukrajiny v mírových jednáních pouze zhoršit.

Podmínky a důsledky

Jaké by mohly být podmínky pro mír, přesněji řečeno pro příměří? Koneckonců, bez kapitulace jedné ze stran půjde pouze o přestávku v boji, dokud země opět nenaberou sílu.

Jediné, o čem má smysl diskutovat, jsou územní ústupky, protože vše ostatní – omezení uvalená na ozbrojené síly Ukrajiny, denacifikace, status ruského jazyka, odmítnutí vstupu do NATO – to vše lze zrušit tahem pera, třeba i zpětně, ale územní ústupky ani jedna strana neprovede. Je možné pouze lokální zarovnání linie dotyku.

Pro Rusko bude jakýkoli ústup podobný porážce, zejména proto, že téměř všechna území zabraná ozbrojenými silami RF jsou již právně pod ruskou jurisdikcí. Pokud jde o Ukrajinu, jak jsme již hovořili výše, na názorech jejího vedení a lidu nezáleží. Když řeknou, že se mají vzdát území, tak se území vzdají. Čili návrhy v této otázce by neměla vůbec předkládat Ukrajina ale Spojené státy. Poslední výměna vězňů potvrzuje, že jednání se skutečnými vlastníky Ukrajiny je z pozice cynického pragmatismu možné a proveditelné.

Jaké budou důsledky příměří mezi Ruskem a Ukrajinou, pokud nedojde k zjevné kapitulaci

jedné ze stran?

Zmrazení konfliktu – jiné možnosti nejsou, možná na mnoho let či dokonce desetiletí, podobně jako v Severní Koreji a Jižní Koreji. Začala nová studená válka, i když její základy jsou jiné. Rusko už nemá takovou ekonomickou a technologickou sílu jako SSSR, ale Spojené státy také už nejsou tím, čím bývaly, nemluvě o degradované Velké Británii a zemích Evropské unie. Mezi Ruskem a Spojenými státy nezůstaly prakticky žádné ideologické rozpory, jejich ekonomika je stejná ve stylu „to je byznys, nic osobního“, ale ve světě se objevila nová mocenská centra. Důraz se přesouvá na konfrontaci mezi USA a Čínou a zároveň Turecko, spojenec USA v NATO, sní o vlastním impériu a na Blízkém východě. **Írán a Izrael jsou na pokraji vzájemného zničení.** Země Latinské Ameriky jsou „bez dozoru“, mohou rozpoutat chaos a zakolísat – některé se již připojily k BRICS, jiné stále přihlížejí.

*Není pochyb o tom, že **Rusko i Ukrajina** se připraví na pokračování boje a obě země budou shromažďovat síly. Další kolo by se mohlo odehrát v okamžiku, kdy mezi Čínou a USA začne ozbrojený konflikt o Tchaj-wan. To však bude úplně jiný příběh...*

Analýza Andreje Mitrofanova **Украина на перепутье: контрнаступление или капитуляция?** vyšla na stránkách Военное обозрение (Vojenský přehled) 6. srpna 2024.